

У ПАРИЖІ ВИЙШОВ ДРУКОМ РОМАН ПРО ГОЛОДОМОР

(Rijka R. Les Champs cannibales / Roman Rijka. – Paris : Pocket, 2008. – 416 p.)

У Парижі побачив світ роман про Голодомор 1932–1933 років в Україні «Лани людоджерів» французького журналіста та письменника Романа Рижки. Написано твір у жанрі фантастики. Хронологічно він є другою частиною трилогії цього автора про події в Україні в 1914–1950 роках. Перший твір під назвою «Сім потягів імператриці» розповідає про часи визвольних змагань та громадянської війни, третій, завершальний роман трилогії, також вже написано. В ньому йдеться про Другу світову війну та Українську повстанську армію.

Під час презентації свого твору читацькій аудиторії і відповідаючи на запитання Бі-Бі-Сі, письменник розповів, що про Голодомор він дізнався від батьків своєї дружини-українки: «Її родина суттєво постраждала від Голодомору. Матір мого свекра була єдиною в родині, хто вижив у 1933 році. Вона втратила батьків, двох братів, сестру... Родину було розкуркулено, а сама жінка не загинула лише тому, що працювала гувернанткою в родині радянського міліціонера».

Пан Рижка сподівається, що за допомогою художнього слова можна помалу розтопити загальну французьку байдужість до трагедії Голодомору, а також врівноважити активні московські впливи,

які заперечують формулювання геноциду стосовно подій 1933 року. Він зазначив: «Я переконаний, що література, роман – це добрий і прийнятний спосіб, який дозволяє знайомити французів з українцями та українською історією. Але, зокрема у Франції, треба бути дуже терплячими. Французи мають забагато упереджень щодо України та Росії. Наприклад, чимало моїх співвітчизників знають Шевченка-футболіста і не знають поета...».

У звичайному житті Роман Рижка – журналіст Раймон Клярінар, заступник головного редактора популярного французького тижневика «Кур'єр інтернаціональ». У щоденній праці йому нерідко випадає звертатися до теми Голодомору. Часопис оприлюднює відповідні переклади з української та російської преси. За спостереженнями редактора, не всі російські видання відкидають свідомий характер злочину проти українського народу. Щодо особистої позиції, журналіст та письменник зазначив, що в питанні Голодомору він не сумнівається у факті саме геноциду стосовно українців.

Підготовлено Ю. Вороною за матеріалами BBC Ukrainian
Режим доступу: http://www.bbc.co.uk/ukrainian/news/2010/11/101125_france_holodomor_oh.shtml

ПОДІЇ. ФАКТИ

МАЛОЛІТНІХ ЗЛОЧИНЦІВ ЗАСУДЖУЮТЬ У НІМЕЧЧИНІ
ДО ... ЧИТАННЯ

НІМЕЦЬКЕ законодавство залишає суддям достатній простір для маневру при виборі покарання, особливо якщо йдеться про юних правопорушників. Суддя федеральної землі Гессен Крістоф Мангельсдорф рекомендує в таких випадках читання.

За статистикою, щорічно більше чверті мільйона жителів Німеччини у віці до 18 років вчиняють правопорушення різного ступеня тяжкості. Найбільш поширені серед них – крадіжки, бійки і псування чужого майна. Зазвичай за такого роду діяння молодих людей (хлопчики становлять 90% у цій віковій групі) відправляють на суспільно-корисні роботи, тобто на прибирання дитячих майданчиків або розчищення вулиць від снігу та ін.

Чи виконують такого роду покарання свою головну мету: наставити молодого правопорушника на шлях істинний?

«Копнути глибше»

Як говорить суддя: «В цьому і полягає сенс нашого проекту: «копнути глибше», дістатися до кореня проблеми. Наприклад, якщо я знаю, що ця молода людина вже була помічена у школі як забіяка або що у неї в сім'ї проблеми, такій людині треба допомогти розібратися у власній життєвій ситуації, а не просто покарати». У 2008 році Крістоф Мангельсдорф виступив ініціатором незвичайного проекту: за домовленістю зі школами та відомствами у справах неповнолітніх, він

почав як покарання застосовувати до своїх підсудних не суспільно-корисні роботи, а ... читання книг.

І не яких-небудь! На звання дієвого «антикримінального читива» претендують трохи більше десятка романів. Шукати у списку «Злочин і кара» або «Педагогічну поему» не варто. У «бібліотеку юного правопорушника» включені тільки сучасні твори, що вийшли в останні роки і говорять з молодими людьми їхньою мовою та про їхні проблеми.

«Список Мангельсдорфа»

«Ми не хотіли «заякувати» молоді класикою, цього вистачає і в школі. Ми вибирали нові, сучасні книги, в героях яких молоді люди могли б упізнати себе», – розповідає Ульрике Мюллер, співробітниця книжкового магазину «Талія» в центрі Фульди. Вона допомагала судді у складанні списку і забезпечує наявність книг у магазині, де їм відведено окрему полицю. До речі, той, хто проштрафився, повинен на свої кишенькові гроші купувати книгу.

На читання йому відводиться суворо встановлений термін (скажімо, п'ять тижнів). Після цього він повинен написати твір на тему прочитаного та пройти співбесіду з суддею, який і сам є батьком двох тінейджерів. «Спершу я перевіряю, чи справді молодий чоловік прочитав книгу, або ж він просто завантажив десь в Інтернеті короткий переказ, – зі знанням справи розповідає Мангельсдорф. – Але головна частина розмови – це відповідь на запитання. Що дала мені